

Stemmer og billeder fra de »døde«

Mystiske stemmer på bånd, samtaler med afdøde og nu også TV-billeder ud af ingenting. Står vi over for begyndelsen til direkte kommunikation mellem vor fysiske verden og de åndelige sfærer?

»Det høres på jorden«

Et stort antal mennesker over hele verden arbejder med at kontakte afdøde ved hjælp af tekniske hjælpemidler. De første forsøg blev gjort med almindelige båndoptagere, senere har man taget mere avanceret udstyr i brug, radiosendere og -modtagere, ultralydapparater samt div. billedudstyr.

Et svensk ægtepar, Ellen og Claude Thorlin, hørte for en del år siden om »ånderøster på bånd«. De købte en båndoptager og gik i gang. I løbet af kort tid fik de uforklarlige stemmer ind på deres bånd. Optagelserne var af vekslende kvalitet. De var på forskellige sprog og ofte næsten uforståelige og ledsaget af støj og bankelyde. En dag hørte de en stemme sige på en blanding af engelsk og tysk: *You are living in the darkness – die tote – in the light.* (I lever i mørket, de døde i lyset.)

En dag var Thorlins inviteret hen til en præst og hans søster for at fortælle om deres eksperimenter og afspille nogle af deres bånd. Lige før de tog afsted, ville Claude afprøve sin båndoptager for at sikre sig, at den var i orden. Da han afspille-

Svenskeren Claude Thorlin og hans kone Ellen: »Vort båndmateriale udgør et overvældende bevis for, at menneskets bevidsthed fortsat består efter kroppens død.«

de båndet, hørte han nogen, der sagde *Arvid*. Først var der ligesom en sufflør, der hviskede: *Sig Arvid*, så lød det: *Arvid* og lige efter: *Jeg lever! Jeg lever!* Straks efter hørtes en kvindestemme, der sagde: *Det høres på jorden!*

Da de kom hen til præsten, spurgte værtinden, om de havde optaget nogle mystiske stemmer for nylig. Claude sagde ja og fortalte, at de for tre kvarter siden havde hørt en mand, der kaldte sig Arvid. Præsten og hans søster blev mærkelige til mode og oplyste, at deres svoger

Arvid var død for godt 14 dage siden. Han havde altid været meget afvisende, når de talte om livet efter døden, og havde ofte sagt: *Når man er død, er man død!* Præsten og hans søster hørte båndet og var overbeviste om, at det var et budskab fra deres Arvid.

Pionerarbejdet

Tanken om at kommunikere med afdøde personer ved hjælp af tekniske hjælpemidler er ikke ny. De tre store opfindere Edison, Marconi og Tesla prøvede alle i deres seneste leveår at udvikle

et apparat, der kunne skabe forbindelse med de åndelige verdener. I denne tidsperiode, første halvdel af dette århundrede, var spiritismen i rivende vækst, og radioteknikken udviklede sig voldsomt. Det var derfor helt naturligt, at mange mente, at det kun var et teknisk udviklingsspørgsmål at få kontakt med de åndelige verdener. Så vidt vi ved, lykkedes det dog ikke for nogen af dem.

I 1956 skete der imidlertid noget. Båndoptageren, der var blevet opfundet under anden verdenskrig, var ved at blive almindelig, og i Californien fik to mænd, fotografen Szalag og skribenten Bayless, stemmer ind på deres båndoptager. Efter en del eksperimenter var de overbeviste om, at det var stemmer fra afdøde personer. De offentliggjorde deres forsøg i en artikel i det amerikanske blad *Journal of the American Society for Psychical Research* i 1959, og deres opdagelse fik navnet *Electronic Voice Phenomenon* (elektronisk stemme-fænomen), forkortet EVP. Denne betegnelse bruges nu overalt om afdødes stemmer på bånd.

I 1959 var en svensk kunstner og filmproducer, Friedrich Jürgenson, ude i skoven for at optage fuglestemmer på bånd. Da han senere afspillede båndene, var der uforklarlige stemmer mellem fuglesangen. En stemme sagde på norsk: *Fuglestemmer i natten*. En anden sagde: *Friedrich, du bliver iagttaget*.

Nogle uger senere fik han en kendt stemme ind på et af sine bånd, idet han hørte sin afdøde mor sige: *Friedel, min lille Friedel, kan du høre*

mig? Jürgenson fortsatte sine eksperimenter og udgav i 1964 en bog derom.

En tysk psykolog, dr. Konstantin Raudive, læste bogen, besøgte Jürgenson i Sverige og blev grebet af tanken om kommunikation med de afdøde. Han arbejdede hårdt i tre måneder med sin båndoptager og var lige ved at opgive. Lidt bitter bemærkede han en dag, at væsenerne i den anden verden nok også havde begrænsede muligheder. Umiddelbart efter hørte han en stemme på båndet, der på lettisk hviskede: *Det er korrekt*. Raudive udgav en bog i 1968 om sine eksperimenter og havde da samlet over 70.000 sætninger på bånd.

Hjælp fra en afdød radioamatør

Mange mennesker rundt om i Europa og Amerika gik i gang med at optage åndestemmer, og en fælles linie viste sig. Nogle ganske få fik stemmer på båndet med det samme, men som regel måtte man arbejde længe og energisk, før der skete noget. Man fik korte sætninger uden indbyrdes forbindelse, ofte meget utydelige og på forskellige sprog. Og kun sjældent fik man direkte svar på spørgsmål.

I USA begyndte opfinderen George Meek sammen med en kollega i 1971 at optage åndestemmer på bånd efter samme metoder, som man brugte i Europa. Efter nogle års forsøg blev Meek klar over, at skulle man videre, måtte der mere avanceret udstyr til, og han besluttede at søge hjælp.

Meek fandt en elektroniktekniker, William J. O'Neil, der havde clairvoyante og

For de teknisk interesserede

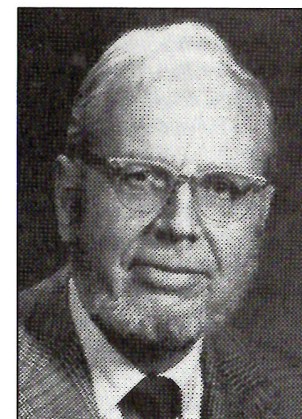
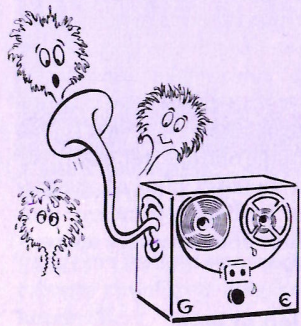
De afdøde befinder sig på et ikke-fysisk niveau og kan derfor ikke tale direkte til os, men må modulere deres ikke-fysiske stemmer ind på en eller anden form for jordisk energi eller bølgebølge. En dansk ingeniør og EVP-forsker fortæller, hvordan han i begyndelsen simpelthen brugte rislende vand som baggrundsstøj: han anbragte sin båndoptagermikrofon ved siden af en åben vandhane. Efter 3 ugers daglige forsøg fik han de første stemmer ind på båndet.

Han tapper nu baggrundsstøj fra en radio, især AM-stationer på mellembølge, der sender på slaviske sprog, har vist sig at være velegnede. Baggrundsstøjen moduleres ind på en krystalstyret dobbeltsidebåndssender med ringe effekt. Senderen kan så aflyttes på en anden AM-modtager. Sendefrekvensen er ikke kritisk og kan ligge hvor som helst i lang- eller mellembølgebåndet efter hvilke krystaller, man har i rode-skuffen.

clairaudiente evner (klarsyn og klarhørelse). Via disse evner lykkedes det, O'Neil at komme i forbindelse med en person, der kaldte sig dr. Nick. Han fortalte, at han havde været død i fem år, og at han havde været læge og desuden radioamatør, så

Andre stemmeforskere har prøvet med »hvid støj« (støj af alle frekvenser) eller med en kombination af mange forskellige toner, både hørbare og i ultralydområdet. Der er også grupper, der yderligere bruger lys af forskellige frekvenser, både synligt og ultraviolet.

Prøv selv, men forvent ikke noget umiddelbart resultat. Der skal arbejdes med sagen! Nyt Aspekt hører meget gerne fra dig, hvis du får resultater.

George W. Meek, North Carolina, forsker i elektronisk kommunikation med andre bevidsthedsplaner.

han havde forstand på elektronik.

Dr. Nick foreslog, at man i stedet for at bruge båndoptager og div. former for støj skulle opbygge et elektronisk anlæg, der kunne udsende forskellige toner i det hørbare område. Disse toner skulle tjene som energikilde for dr. Nicks åndelige stemme, så den kunne antage en fysisk form, der kunne opfanges af det menneskelige øre og af en båndoptager.

Dr. Nicks forslag passede godt sammen med EVP-forskernes iagttagelser af, at EVP-stemmer oftest kun kunne høres, når der var mulighed for, at de kunne »stjæle« fysisk energi fra en eller anden form for baggrundsstøj som fx rindende vand, radiostøj, sang og musik.

O'Neil gik i gang med at opbygge det udstyr, som dr. Nick havde foreslået, og den

27. oktober 1977 hørtes dr. Nicks stemme for første gang i fysisk form i O'Neils lille laboratorium. Den lød svag og robotagtig igennem den høje baggrundsstøj, men dr. Nick foreslog forskellige forbedringer, og efterhånden blev gengivelsen bedre.

Spiricom – et gennembrud

Senere kom O'Neil i kontakt med en anden afdød person, der oplyste, at han hed Georges Jeffries Mueller, og i modsætning til dr. Nick havde han ikke noget imod at oplyse personlige detaljer. Hver gang O'Neil havde spurgt dr. Nick om hans fulde navn, hvor han havde levet osv., havde han svaret, at det var uden betydning.

Men Mueller opgav bl.a. sit sygesikringsnummer, og det lykkedes forskerne at opspore hans familie og få lov at se hans dødsattest. Familien bekræftede Muellers oplysninger, så der var ingen tvivl om, at den nye kontakt virkelig var fysikeren Mueller, der var død i 1967.

Ved Muellers hjælp fik O'Neil sit anlæg meget forbedret, og man fik forbindelse med andre afdøde personer. Det nye apparatur fik navnet *Spiricom*, en sammentrækning af spirit (ånd) og communication.

Samtalerne med afdøde Mueller var ind imellem en frustrerende oplevelse for O'Neil, idet forbindelsen ofte var afbrudt i dage og uger. Mueller undskyldte sig med, at på det åndelige plan er der ingen tidsfornemmelse. Da lydforbindelsen var i orden, begyndte O'Neil og Mueller at konstruere et apparat til billedforbindelse, som de kaldte Videocom. ➔

Mueller omtalte flere gange bogen »Introduction to Electronics«, som han havde skrevet i 1947, og bad O'Neil om at fremskaffe den. O'Neil arbejdede nu fuld tid på projektet, finansieret af opfinderen George Meek og andre, der dannede organisationen *METAscience Foundation* til udforskning af åndelige fænomener.

Det lykkedes at få forbindelse med flere kendte personer i den åndelige verden, bl.a. Sir William Crookes, en berømt engelsk fysiker, der døde i 1919 i en alder af 87 år. Sir William var, mens han levede, overbevist spiritist og havde arbejdet meget med forbindelse mellem denne verden og den næste. Sir William udtrykte stor glæde over, at det var lykkedes at skabe en teknisk forbindelse mellem det jordiske og de åndelige verdener.

Også andre afdøde spiritister meldte sig over Spiricom-anlægget. De havde tilsyneladende tilbragt tiden siden de var døde med at søge kontakt til spiritistiske kredse her på jorden.

Mueller fortalte, at han kun havde kort tid tilbage på, som han sagde, sit nuværende niveau. Snart ville han bevæge sig højere op i de åndelige verdener, og han ville ikke længere komme i kontakt med jorden. Det kom til at passe – siden 1982 har Spiricom været tavs.

Det lykkedes omsider Meek i 1981 at finde Muellers bog, der viste sig at være udgivet af den amerikanske hær som en slags lærebog i elektronik. I bogen fortæller Mueller om, hvordan forskerne i slutningen af 1800-tallet troede, at alt nu var opfundet, og at de kendte ver-

den til bunds, men at de tog meget fejl.

Især fortæller Mueller om udforskningen af frekvensspektret fra hørbar lyd og ultralyd til de forskellige radiobølger, infrarødt, synligt og ultraviolet lys, røntgen- og gammastråler og de kosmiske energier. Han forudsiger, at menneskene kun står lige på tærsklen til forståelsen af denne nye verden af svingninger og bølger, og at man fremover vil opnå nye og fantastiske resultater. Gennem Spiricom-apparatet havde Mueller fortalt, at mange opfindelser besluttes på åndeligt plan og meddeles jordiske opfindere som glimt eller intuitive oplevelser.

»Jeg er ikke et menneske«

Adskillige enkeltpersoner, grupper og foreninger arbejder i dag med at etablere elektronisk forbindelse til de åndelige verdener. Tyskeren Hans Otto König har endda demonstreret sit udstyr i en direkte udsendelse over Radio Luxembourg, under kontrol af teknikerne. Stemmerne gav sammenhængende meddelelser.

En tysk EVP-forsker, Klaus Schreiber, fik meddelelser fra sin afdøde datter ind på bånd, og han påstår, at han kan genkende datterens stemme. Han arbejdede videre, og det lykkedes ham til sidst at få et billede af datteren frem på sit videoudstyr.

I foråret 1987 berettedes i nyhedsbrevet fra *METAscience Foundation* om ægteparret H-F i Luxembourg, der efter en del års EVP-forsøg har fået bemærkelsesværdige resultater.

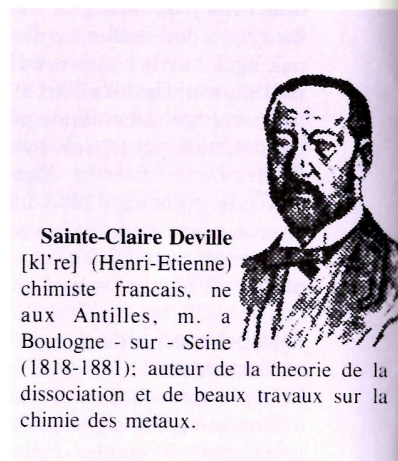
En stemme har identificeret sig selv som Konstantin Raudive, EVP-pioneren, der døde i 1974. Denne stemme kommer med åndelige budskaber og andre meget informative meddelelser på op til 300 ord. Raudives forhenværende sekretær mener klart at kunne genkende hans personlige stil.

En anden ofte tilbagevendende stemme hos H-F kalder sig »Tekniker«, og beskriver sig selv således:

Jeg er ikke et menneske. Jeg har aldrig været inkarneret. Jeg er ikke og har aldrig været et dyr. Jeg er ikke energi og ikke et lysvæsen. Jeg var og er et overmenneskeligt væsen og kompetent for planeten jorden!

»Teknikeren« har en forbløffende videnskabelig og teknisk viden, der nogle gange overstiger de jordiske lytterses fatteevne. Som svar på spørgsmål kommer lange udredninger – og det er på flydende tysk, engelsk, fransk eller russisk.

Ved hjælp af »Teknikeren«s detaljerede anvisninger kunne H-F forbedre deres apparatur, som de kalder Eurosignal Bridge, ESB, så forståeligheden er klart bedre og baggrundsstøjen mindre. Dette apparat har været demonstreret offentligt, og

Fra et fransk leksikon fra 1920.

en professor ved en vesttysk teknisk højskole har udarbejdet en kort teknisk beskrivelse (fås fra *METAscience Foundation* for 4\$).

Også et helt nyt system, GA-1, har »Teknikeren« givet instruktion til. GA står for *Gegensprech-anlage*, altså et anlæg til tovejskommunikation. Det har indtil videre kun kunnet bruges af et begrænset antal personer, og kun i op til 10 minutter, så afbrydes kontakten p.g.a. »energibrist«, som de ikke-fysiske væsener kalder det. Hvordan GA-1 og ESB egentlig virker, kan man ikke forklare ud fra vor nuværende viden.

TV fra »det 3. niveau«

Den 20. april 1987 gav »Tek-

En ung kvinde stiger op af bølgerne på en strandbred og sender fotografen et fingerkys – men hvem og hvor er det?

niker« anvisninger til H-F og deres medarbejdere om et forsøg med TV-billeder fra »det tredje niveau«. Et af de første billeder var et ansigt af en ung kvinde, som senere viste sig at være grundlæggeren af den tyske forening for EVP.

I to billedserier fremkom nu div. landskabsbilleder med og uden personer, en kvinde, der stiger op af vandet, en »planetopgang« og en række dyrebilleder (se ill.). »Teknikeren« kommenterede senere samme dag alle billederne og navngav kvinderne.

Det anvendte TV var et gammelt sort-hvidt apparat, indstillet på UHF kanal 35. Det var ikke tilsluttet antenne, kun nettet, desuden var der et kabel til et højttaleranlæg.

Den 2. maj hørtes over ESB-anlægget: »Jeg er Henri Sainte-Claire Deville. Jeg er medlem af« (en åndelig gruppe, som George Meek mener at have kontakt med). Derefter fulgte et vi-

denskabeligt foredrag om tid og energi i kosmos.

Få dage tidligere var modtaget et TV-billede af en mand, som »Teknikeren« nu identificerede som Deville, en fransk kemiprofessor (se ill.). At tale og billede ikke blev modtaget samtidigt kan skyldes, at den ikke-fysiske side af livet ikke kender til tid.

Hvad skal man tro?

Den almindelige forklaring på EVP fra skeptikernes side – og heriblandt findes en del parapsykologer – er, at der er tale om bedrageri, bevidst eller ubevidst. Ønsketænkning og overfortolkning af teknisk uvidende personer, altså selv suggestion. Hvad der høres er rester af tidligere indspilninger på båndet eller dele af almindelige radioudsendelser.

Denne forklaring holder dog ikke i de tilfælde, hvor stemmerne vælger sprog efter de tilstedeværende og kommer med personlige kommentarer til dem, nogle

Et smukt bjerglandskab – ifølge »Teknikeren« et »testbillede« fra et astralt plan.

gange om forhold som værtsfolkene rimeligvis ikke kan kende til.

En anden ofte fremført forklaring er, at stemmerne kommer fra »det ubevidste«, og at de deltagende altså fungerer som »bugtalere« for en ukendt side af dem selv. Men det er at forklare ét ukendt fænomen med et andet.

Sikkert er det dog, at medialitet, altså psykiske evner, hos de deltagende i flere tilfælde har haft betydning, fx hos O'Neil (Spiricom). Det forklarer måske, hvorfor de strengt videnskabelige laboratorieforsøg ikke lykkes. Forskerne tror desuden, at de kan være neutrale iagttagere, men i virkeligheden kræves lang tids ihærdigt arbejde og engagement.

Hvilken forklaring, man vælger, afhænger i sidste ende af ens livssyn. Hvis man er indstillet på et ikke-fysisk liv, kan man betragte disse fænomener som kommunikation med andre eksistensplaner. En side af livet,

som vi endnu ikke har oplevet ret meget.

Og for mange er formålet med disse eksperimenter netop at udforske livets ukendte sider for at forstå vort liv bedre. EVP-forskningen er én af brikkerne i det store puslespil, der en dag vil give os et samlet billede af »livsmysteriet« – og for nogle måske netop den brik, der giver en accept af livet efter »døden« og dermed et helt nyt livssyn. □

Adresser:
METAscience Foundation, P.O.Box 737, Franklin, N.C. 28734, USA. Udgi-ver nyhedsbrevet *Unlimited Horizons* samt div. materiale.
Cercle d'Etudes sur la Transcommunication, B.P. 2, L-5887 Hesperange, Luxembourg. Medlemskab koster 25 DM, man vil da modtage deres nyhedsblad (på tysk).
Litteratur:
»The Ghost of 29 megacycles« af John G. Fuller (New American Library).
»Rösterna från rymden« (Saxon og Lindströms 1964) og »Radio- och mikrofkontakten med de döda« (Nybloms 1968), begge af Friedrich Jürgenson.
»De döda talar på band« af Claude Thorlin (Larson 1972).
Se også *Nyt Aspekt* nr. 4, 1983 og nr. 6, 1987.